

Arrest

nr. 75 953 van 28 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 11 januari 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die *loco* advocaat E. SCHOUTEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing in hoofde van verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent afkomstig uit Khasav-Yurt, Republiek Dagestan in de Russische Federatie en sinds 2004 gehuwd met T.Z.(...) (O.V. 6.709.598). Samen heeft u vier kinderen.

Uw problemen zijn begonnen naar aanleiding van uw militaire activiteiten gedurende de twee Tsjetsjeense oorlogen. Van 1995 tot 2000 streed u mee in het leger van D.(...) en M.(...). Na de oorlog werkte u voor een privébedrijf en reed u eveneens rond als vrachtwagenchauffeur. Op 16 of 20 november 2005 werd u voor de eerste en enige keer 's morgens meegenomen door medewerkers van

de districtsafdeling van Khasav-Yurt. Gedurende 2 dagen werd u met geweld ondervraagd en gedwongen om een document te ondertekenen, hetgeen u weigerde. Uw familie was ondertussen op zoek naar uw verblijfplaats en kon u uiteindelijk vrijkopen door een afspraak met de procureur. De som van twaalfduizend dollar werd door uw familie aan het hoofd van de politie betaald, waarna u werd vrijgelaten. U meent dat u werd vervolgd en ook in de toekomst zal vervolgd worden omwille van uw deelname aan de gewapende conflicten. Na uw vrijlating bleef u gedurende enkele dagen bij uw oom en vertrok vervolgens per trein, via Moskou, naar Brest, Wit-Rusland. Daar verbleef u enkele maanden totdat u uw reispaspoort van uw broer verkreeg. Uw ouders konden ondertussen het binnenlandse paspoort, dat bij uw aanhouding afgenomen werd, terugkrijgen van de politie. Vervolgens kocht u van iemand een Pools visum en ging naar Polen om dan later illegaal naar Slovakije te reizen. U vroeg op 18 augustus 2006 asiel aan in Slovakije, op 19 september 2006 en 22 december 2006 in Oostenrijk. U werd telkens gerepatriëerd naar Slovakije en vroeg er op 9 maart 2007 opnieuw asiel aan. Daar zat echter een man in het asielcentrum die een medewerker van de politie in Rusland geweest was en hij zou informatie verzamelen over verschillende personen in het asielcentrum en hen terug meenemen naar zijn land. U diende geen klacht tegen hem in maar ging wederom naar Oostenrijk en vroeg er asiel aan op 20 juni 2007 waarna u opnieuw gerepatriëerd werd. U ging vervolgens naar Polen omdat uw familie daar bleek te zijn en vroeg er op 20 september 2007 asiel aan. U verkreeg een verblijfsvergunning van een jaar. Op 22 oktober 2010 vroeg u voor een eerste keer asiel aan in België maar werd, op basis van de Dublin-overeenkomst teruggestuurd naar Polen. U wilde niet terugkeren naar Polen omwille van uw buurmannen, A.(...) en An.(...). U had immers An.(...) gezien op foto's waar hij een uniform droeg en een medewerker van Kadyrov bleek te zijn. Eveneens werd er een bloedwraak door hen over u uitgesproken omdat u in 1997 een familielid van hen gevonden had met schotwonden en hij op weg naar het ziekenhuis overleed. De familie van het slachtoffer geloofde uw versie van de feiten echter niet. U werd evenwel niet bedreigd door An.(...) in Polen. Op 12 oktober 2011 vroeg u voor een tweede maal asiel aan in België. U verblijft hier momenteel samen met uw vrouw en kinderen, die na uw arrestatie in 2005 gevlucht waren en gedurende enkele jaren in Polen verbleven. Sinds uw vlucht uit uw land van herkomst heeft u nog steeds contact met uw familie in Dagestan. U hoorde van hen dat er nog vaak huiszoekingen plaatsvinden omwille van uw verdwijning. Uw broer R.(...) werd in 2007 meegenomen en geslagen. Een verre neef werd in 2004 eveneens gearresteerd omwille van uw activiteiten.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: een kopie van de eerste bladzijde van uw internationaal paspoort en dat van uw vrouw, de geboorteakten van uw kinderen, het geboortekaartje van T.S.(...), een brief van uw advocaat in België, een brief van uw advocaat in uw land van herkomst, een verklaring van een medewerker van de lokale administratie, een verklaring van O.B.(...) en twee medische attesten.

B. Motivering

U vreest dat u opnieuw opgepakt en misschien vermoord wordt bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst omwille van uw vroegere militaire activiteiten. Het Commissariaat-generaal verklaart uw asielrelaas echter ongeloofwaardig omwille van de volgende redenen.

Het is volgens het Commissariaat-generaal vooreerst weinig aannemelijk dat u omwille van uw deelname aan de eerste oorlog, en uw deelname aan de gevechten in 2000, eind 2005 plotseling wordt gezocht en vervolgd, en ook actueel nog intensief en systematisch wordt gezocht. Niet alleen is er het grote tijdsverloop tussen uw engagement en de vervolging, u had geen belangrijke functie binnen het verzet, en u had na 2000 geen banden meer met het verzet. (CGVS, p.8,9,10,) Geconfronteerd met de vraag waarom ze u in 2005 en nadien desondanks vervolgen verklaart u enkel dat het is omdat u gestreden heeft en niet alleen u wordt gezocht. Deze verklaring bevat geen nieuwe elementen en geeft geen antwoord op de vraag aangaande het onlogische karakter van de vervolgingen omwille van de aangehaalde elementen.

Ook in hoofde van de autoriteiten zijn de vervolgingsdaden moeilijk te verklaren. Gesteld dat u effectief wordt gezocht omwille van uw deelname aan de oorlog vele jaren terug, en gesteld dat men u wou vervolgen, uw medewerking eiste of een bekentenis wou laten tekenen (u werd gedwongen documenten te tekenen, maar tekende niet (CGVS, p. 25,26), is het in hoofde van de autoriteiten niet logisch dat men u vrijlaat (weliswaar tegen betaling) om u dan in de jaren die volgen systematisch te zoeken (om de één à twee maand komen ze controleren), en uw familieleden vervolgen teneinde u te vinden. Dit terwijl men ook enige tijd na uw vrijlating uw intern paspoort teruggeeft, en uw broer er in slaagt een internationaal paspoort voor u te bekomen.(CGVS, p. 15,20,21,22,26,27) Hiermee geconfronteerd verklaart u dat

mensen in Europa niet veel verstaan (CGVS, p.22). Dit vage en algemene antwoord biedt echter geen verklaring voor de vastgestelde onwaarschijnlijkheden.

De geloofwaardigheid van uw relaas wordt verder ondermijnd op basis van volgende vaststellingen :

Zo wil het Commissariaat-generaal opmerken dat uw houding niet in overeenstemming is met uw verklaarde vrees voor vervolging. Vooreerst verklaart u dat uw broer een internationaal paspoort op uw naam ging afhalen toen u reeds vertrokken was, omdat u dit document nodig had om legaal Polen binnen te komen. (CGVS p. 19) Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en dat aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt echter dat elke aanvraag tot het verkrijgen van een internationaal paspoort wordt voorgelegd aan de FSB, de Russische veiligheidsdienst. Bijgevolg is het weinig aannemelijk dat een asielzoeker een dermate groot risico neemt, enkel om de Poolse grens legaal over te steken, eens temeer u vervolgens illegaal Slovakije betreedt. U stelt dat u het reispaspoort nodig had voor uw grensovergang naar Polen en dat u toch op één of andere manier moest vertrekken. (CGVS p. 23) Het Commissariaat-generaal aanvaardt uw verklaring niet, gezien uw handelingen bijzonder risicovol en onaannemelijk zijn, gezien u verklaart de autoriteiten vrezen maar zich toch, door middel van uw aanvraag voor een internationaal paspoort, kenbaar maakt aan de nationale veiligheidsdienst. Uw houding doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees.

Eveneens wil het Commissariaat-generaal, wat uw houding betreft, opmerken dat u gevraagd werd om uw binnenlands paspoort en het binnenlands paspoort van uw vrouw over te maken aan het Commissariaat-generaal, gezien deze documenten zich bij jullie familie in Dagestan bevonden en zij informatie kunnen verschaffen betreffende identiteit, woonplaats en uitgiftedatum van een mogelijk internationaal paspoort. (CGVS p. 18 en CGVS vrouw p. 4) Echter, bij het verstrijken van de gegeven termijn van vijf werkdagen werd niets op het Commissariaat-generaal ontvangen. Uw gebrek aan medewerking ondergraaft uw geloofwaardigheid verder.

U stelt in uw terugnameverzoek dat uw reispassen en pobyts, zijnde de Poolse verblijfsvergunningen, weggegooid werden bij aankomst in België. (Terugnameverzoek, vraag 18). Tijdens uw interview op het Commissariaat-generaal stelt u echter dat deze documenten gestolen werden tijdens een treinrit. (CGVS p. 19) U weet niet waarom u eerst iets anders verklaarde, u wilde niet naar Polen teruggestuurd worden. (CGVS p. 21) Ook uw vrouw had soortgelijke, tegenstrijdige verklaringen betreffende deze documenten. (CGVS vrouw p. 4) Tenslotte bleken uw verklaringen met betrekking tot uw reisroute niet overeen te stemmen. Zo verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat u uw vrouw, na uw vlucht, niet meer zag of hoorde tot 20 of 21 september 2007. (CGVS p. 24) Echter, tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken stelt u dat u in 2006 alleen in Polen aankwam en dat uw gezin een dag later kwam, enkele maanden later vertrok u alleen naar Slovakije en Oostenrijk. (Terugnameverzoek, vraag 13). Na confrontatie stelt u dat u niet wist dat uw vrouw in Polen was. (CGVS p. 12) Uw verklaringen voor deze verschillende tegenstrijdigheden worden niet aanvaard door het Commissariaat-generaal omwille van de eerder vermelde verwachting dat een asielzoeker voor de diverse asielinstanties gelijke en volledige verklaringen aflegt. In casu bent u daar niet in geslaagd. Zo legt u tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot uw documenten en reisroute. Deze discrepanties tasten uw geloofwaardigheid verder aan.

Daarenboven wilt het Commissariaat-generaal opmerken dat uw vrouw bijzonder vaag bleef met betrekking tot uw asielproblemen. Zo kon zij niets vertellen over uw militair verleden en stelde enkel dat u gestreden had. (CGVS vrouw p. 7) Zij wist eveneens niet de datum, zelfs niet bij benadering, wanneer u gearresteerd werd, enkel dat het in november was, noch de datum waarop u werd vrijgelaten. (CGVS vrouw p. 6 en 7) Ook elementaire informatie betreffende de manier waarop u vrijkwam kon zij niet geven omdat het haar niet verteld werd. (CGVS vrouw p. 7) Zij heeft geen kennis van uw problemen in Polen en is niet op de hoogte van de bloedwraak die tegen u werd uitgesproken. (CGVS vrouw p. 7) Tot slot kan zij niet vertellen of er, sinds jullie vertrek, iets is voorgevallen met betrekking tot jullie asielproblemen. (CGVS vrouw p. 8) Ze voelde wel dat er iets was maar er werd haar niets verteld. (CGVS p. 8) Uw vrouw is niet op de hoogte of u vandaag de dag nog gezocht wordt, en weet niet of u officieel gezocht wordt. (CGVS vrouw p. 8) Opnieuw wordt de geloofwaardigheid van jullie asielproblemen aangetast door het ernstige gebrek aan informatie van uw vrouw betreffende jullie asielproblemen. Het is immers onaannemelijk dat uw vrouw hoegenaamd niets kon vertellen met betrekking tot uw militaire activiteiten, de bloedwraak die tegen u werd uitgesproken, en daarenboven elementaire zaken zoals de datum van uw arrestatie en vrijlating of de manier waarop u werd vrijkwam niet kent. Ook haar vaagheid met betrekking tot jullie asielincidenten doet afbreuk aan jullie geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook kwamen uw verklaringen met betrekking tot uw arrestatie in november 2005 niet overeen met hetgeen uw vrouw verklaarde. Zo stelt u dat er tijdens deze arrestatie meer dan vijf personen het huis binnenvielen. (CGVS p. 24) U hebt vijf mensen gezien die binnenvielen voor ze een zak over uw hoofd plaatsten. (CGVS p. 24) Tegenstrijdig aan deze verklaringen, stelt uw vrouw dat ze het niet weet en verklaart, na aandringen, dat ze twee mannen zag. (CGVS vrouw p. 6) Na confrontatie stelt uw vrouw dat ze het niet weet, dat ze alleen twee mannen gezien heeft en dat iemand haar langs achter sloeg. (CGVS vrouw p. 8) Het Commissariaat-generaal kan deze verklaringen hoegenaamd niet aanvaarden aangezien deze tegenstrijdigheid betrekking heeft op een wezenlijk element van uw arrestatie in november 2005. Het Commissariaat-generaal verwacht immers dat een aanhouding, omwille van zijn indringende en drastische aard, in het geheugen van een asielzoeker en zijn familie gegrift staan waardoor er hieromtrent gelijklopende verklaringen afgelegd kunnen worden, ook al betreffen het gebeurtenissen van enkele jaren terug en gaat het over een klein maar wezenlijk element. Dit was in casu duidelijk niet het geval. Uw tegenstrijdige verklaringen betreffende uw arrestatie ondermijnen uw geloofwaardigheid verder.

Bijkomend wordt opgemerkt dat uw verklaringen met betrekking tot de tijdsduur dat u aangehouden werd niet overeen met hetgeen u verklaarde in de CGVS-vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken. In deze vragenlijst stelde u immers dat u eind november, begin december 2005 vierentwintig uur werd vastgehouden door de lokale politie van Khasav-Yurt. (CGVS-vragenlijst, vraag 3.1) Echter op het Commissariaat-generaal stelt u tweemaal dat u twee dagen werd vastgehouden na uw arrestatie op 16 of 20 november 2005. (CGVS p. 5, 7 en 24) U verklaart meerdere malen dat u 's morgens werd opgepakt en tegen de avond van de volgende dag werd vrijgelaten. (CGVS p. 5, 7 en 24) U werd vervolgens geconfronteerd met deze zware tegenstrijdigheid en u stelt dat u op de tweede dag vrijgelaten werd, 's middags of in de namiddag. (CGVS p. 18) Het Commissariaat-generaal aanvaardt ook deze verklaring niet. Vooreerst verklaarde u, vóór de confrontatie met deze tegenstrijdigheid, tot driemaal toe dat u 's avonds werd vrijgelaten. Zelfs indien u in de namiddag, of 's middags zou zijn vrijgelaten, dan zou de eerst verklaarde periode van vierentwintig uur ruim overschreden worden. Uw verklaringen overtuigen op geen enkele wijze het Commissariaat-generaal en doen verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Ook merkt het Commissariaat-generaal op dat u tot tweemaal toe tijdens uw interview op het Commissariaat-generaal stelde dat uw arrestatie plaatsvond in april 2005. (CGVS p. 5 en 7) Na confrontatie met deze opmerkelijke tegenstrijdigheid met uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelt u dat het inderdaad in november gebeurde. (CGVS p. 18 en CGVS-vragenlijst, vraag 3.1) Wederom stelt het Commissariaat-generaal zich vragen met betrekking tot dit asielincident. Zoals reeds in het vorig punt besproken werd, mag verwacht worden dat iemand die vlucht voor zijn leven, kerndetails waaronder de datum van zijn aanhouding onthoudt gezien de indringende en drastische aard van zulke gebeurtenis. In casu slaagt u daar niet in, waardoor uw geloofwaardigheid verder aangetast wordt.

Uw verklaringen over de bloedwraak zijn ook niet geloofwaardig. U verklaart dat u actueel bloedwraak vreest omdat de familie van een gewonde persoon die u in 1997 had trachten te helpen, niet gelooft dat hij aan zijn verwondingen is gestorven (CGVS,p.29,30). Vooreerst lijkt het niet aannemelijk dat er een bloedwraak zou zijn uitgesproken terwijl u enkel een persoon trachtte te helpen. Verder wordt vastgesteld dat u hiermee in Dagestan 10 jaar lang geen problemen hebt gekend en nergens blijkt dat u tot uw vlucht de hele periode ondergedoken leefde (CGVS, p.30). Het feit dat u in een klein dorp woonde (CGVS,p.30) is geen verklaring voor het feit dat men u niet heeft gevonden, wel integendeel. Eveneens bleken uw verklaringen op het Commissariaat-generaal niet overeen te komen met verklaringen die u hierover eerder afgelegd had op de Dienst Vreemdelingenzaken, zowel in het DVZ-verslag, in het eerdere terugnameverzoek, afgelegd naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag. Zo vermeldt u in het terugnameverslag dat u Polen verliet omdat u daar een persoon zag die u in Dagestan vervolgde voor bloedwraak. Hij was daar samen met zijn twee broers. (Terugnameverzoek DVZ, vraag 19) Echter, u vermeldt deze problemen hoegenaamd niet tijdens uw interview op het Commissariaat-generaal, zelfs niet nadat u uitdrukkelijk gevraagd werd of er nog iets anders was voorgevallen met betrekking tot uw asielrelaas. (CGVS p. 27) U werd geconfronteerd met deze omissie en verklaart dat u er niet aan wilt denken en niet over dit onderwerp wilt beginnen. (CGVS p. 29) U stelt echter wel dat deze bloedwraak verbonden is met uw asielaanvraag. (CGVS p. 29) Het Commissariaat-generaal verwacht in alle redelijkheid van een asielzoeker dat hij voor de verschillende asielinstanties gelijke en volledige verklaringen aflegt. U vergeet, of moedwillig weigert, een asielgerelateerd incident te vermelden omdat u er niet over wilt vertellen. Deze uitleg verschoont de omissie van dit belangrijk asielincident op geen enkele wijze. Het feit dat u er niet over wilt praten, terwijl u dat in een eerder

interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel deed, verschoont deze weglating hoegenaamd niet waardoor uw geloofwaardigheid verder aangetast wordt.

Tot slot dient er op gewezen te worden dat u de Belgische asielinstanties geen enkel objectief begin van bewijs hebt voorgelegd met betrekking tot uw beweerde vervolgingsfeiten. Zo legt u geen objectief document voor met betrekking tot uw militaire betrokkenheid, arrestatie of de systematische zoektocht naar u vanwege de autoriteiten. U legt enkel een verklaring van een medewerker van de administratie voor, waarin staat dat u onwettig gearresteerd werd en daardoor asiel moet krijgen. Eveneens stelt u dat deze persoon verantwoordelijk is voor honderd zestig huizen in uw wijk dus op de hoogte is van alles wat er gebeurt. (CGVS p. 16) Welke haar precieze functie is, weet u niet. (CGVS p. 16) Echter, uw moeder verkreeg dit document door naar de administratie te gaan en uw verhaal te vertellen, waardoor dit document een duidelijk subjectief en gesolliciteerd karakter vertoont en dus van geringe waarde is. (CGVS p. 15) Vervolgens heeft u een verklaring van uw advocaat in Dagestan, die voor Memorial werkt. Uw vader heeft haar gecontacteerd na uw vertrek, zelf kende u deze persoon niet. (CGVS p. 16) U hebt twee tot drie weken geleden, contact met haar opgenomen en de redenen voor uw vertrek verteld. (CGVS p. 16) Opnieuw is deze verklaring opgesteld op basis van uw eigen verklaringen waardoor de bewijswaarde van dit stuk beperkt is. Daarenboven heeft u deze persoon slechts enkele weken geleden gecontacteerd, geruime tijd na uw arrestatie in 2005, hetgeen ook opmerkelijk is en vragen doet rijzen betreffende de geloofwaardigheid en ernst van uw asielproblemen. Verder heeft u een verklaring van ene O.B.(...) die eveneens, maar niet tegelijkertijd als u, werd meegenomen en nu in Noorwegen verblijft. (CGVS p. 17 en 18) U verklaart dat in deze brief vermeld wordt dat onschuldige mensen in uw land van herkomst meegenomen worden en vermist geraken. (CGVS p. 18) Deze verklaring heeft bijgevolg geen betrekking op uw persoonlijke asielproblemen.

Bovendien heeft u drie medische attesten dd. 18 november 2010 en 17 december 2010. Wat het medisch attest dd. 17 december 2010, zijnde het meest recente attest, wordt er nergens melding gemaakt van enige psychologische stoornissen. Het tweede attest dd. 17 december 2010 stelt dat u lijdt aan hepatitis C en eveneens aan posttraumatische stress. Echter, dit document vermeldt geen oorzaak van deze psychologische aandoening, noch dat er hierdoor enige aantasting van het cognitieve geheugen zou zijn. Evenmin bevat het een onderzoek of evaluatie van een onderzoek op basis waarvan de arts zich baseert. Wat het medisch attest van 18 november 2010 betreft, wil het Commissariaat-generaal opmerken dat dit document niet voldoet aan verscheidene vormelijke en inhoudelijke elementen. Zo stelt dit document vast dat u lijdt aan posttraumatisch stress maar maakt geen melding op basis waarvan deze diagnose afgeleid wordt. Daarenboven stelt het attest enkel vast dat u tijdens de oorlog betrokken was bij gevechten maar maakt geen melding van enige naoorlogse incidenten, zoals uw arrestatie van 2005. Voorts is dit document behept met verschillende breken. Zo is niet vermeld wat het RIZIV-nummer is van uw dokter, noch wat zijn eigenlijke titel en specialisatie is. Daarenboven ontbrak er eveneens enige stempel. Ook merkt het Commissariaat-generaal op dat deze dokter in Sint-Truiden gevestigd is. U verbleef op dat moment daarentegen in een opvangcentrum in Namen. U verklaart dat een vriend u aanraadde om naar deze dokter te gaan voor uw problemen. (CGVS p. 32) Eveneens verklaart u deze dokter slechts eenmaal geconsulteerd te hebben. (CGVS p. 31) Op basis van voornoemde feiten, stelt het Commissariaat-generaal zich ernstige vragen met betrekking tot de authenticiteit van dit document.

Eveneens dient vermeld te worden dat ook dit document niet expliciet enig trauma aan uw cognitief geheugen vermeldt waardoor u niet in staat zou zijn om coherente verklaringen te kunnen afleggen.

De documenten die u wel voorlegt, namelijk een kopie van de eerste bladzijde van uw internationaal paspoort en dat van uw vrouw, de geboorteaktes en geboortekaart van uw drie kinderen bewijzen op voldoende wijze uw identiteit en de identiteit van uw vrouw en kinderen, hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal, maar kunnen op geen enkele wijze de ongeloofwaardigheid waarbij uw asielrelaas behept is, herstellen. De brief van uw Belgische advocaat betreft de Dublin-controle en vormt dus eveneens geen bewijs van uw asielproblemen.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense

origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begreemd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan er op basis van de voornoemde redenen geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten waarop u uw asiel baseert. Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing in hoofde van verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent afkomstig uit Khasav-Yurt, Republiek Dagestan, Russische Federatie. U bent sinds 2005 wettelijk gehuwd met T.B.(...) (O.V. 6.709.598), met wie u vier kinderen heeft.

Uw problemen zijn begonnen naar aanleiding van de militaire activiteiten van uw man. U weet enkel dat hij gestreden heeft maar weet niets over zijn precieze militaire bezigheden. In november 2005 vielen gemaskerde mannen uw huis binnen en namen uw man mee. U werd tijdens deze inval eveneens geslagen. Op de tweede dag vertelden uw schoonfamilie dat ze uw man gevonden en vrijgekocht hadden. U zag uw man niet omdat hij na zijn vrijlating elders onderdook. In januari 2006 vertrok u vervolgens naar een vriendin in Brest en, na geld verzameld te hebben, ging u verder naar Polen. U vroeg er asiel aan en zag uw man in 2007 terug, nadat de sociale dienst van het opvangcentrum hem gelokaliseerd had. U vroeg driemaal in Polen asiel aan en verkreeg er een verblijfsvergunning van beperkte duur. U besloot, samen met uw gezin naar België te reizen en vroeg er op 22 oktober 2010 voor een eerste keer asiel aan. Op basis van de Dublin-overeenkomst werd u teruggestuurd naar Polen. Uw man wilde niet naar Polen gaan omwille van bepaalde, voor u onbekende, problemen. Op 12 oktober 2011 vroeg u voor een tweede maal asiel aan in België. U verblijft hier momenteel samen met uw man en kinderen. Sinds uw vlucht uit uw land van herkomst heeft u nog steeds contact met uw

familie in Dagestan. U weet niet of er nog iets gebeurde met betrekking tot uw asielproblemen na uw vertrek uit land van herkomst omdat niemand het u vertelt.

Ter staving van uw asielrelaas leggen u en uw man volgende documenten neer: een kopie van de eerste bladzijde van uw internationaal paspoort en dat van uw man, de geboorteakten van uw kinderen, het geboortekaartje van T.S.(...), een brief van uw advocaat in België, een brief van de advocaat van uw man in uw land van herkomst, een verklaring van een medewerker van de lokale administratie, een verklaring van O.B.(...), en drie medische attesten.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op de problemen van uw echtgenoot, T.B.(...) (O.V. 6.709.598). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en weigering van de status van subsidiaire bescherming omdat het asielrelaas van uw echtgenoot niet geloofwaardig bleek. Bijgevolg kan ook, wat u betreft, niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing van uw man werd als volgt gemotiveerd:

"(...)"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een enig middel beroepen verzoekers zich op een schending van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 57/7bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) evenals een schending van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De verzoekende partijen brengen kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.1. Vooreerst zetten verzoekers, overeenkomstig artikel 39/76 §1 alinea 4, uiteen waarom zij hun volledige binnenlandse paspoorten niet eerder aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) hebben kunnen overmaken. Verzoekers verklaren dat zij alle pagina's van hun paspoorten door familieleden via email doorgestuurd zijn en dat deze mail door het opvangcentrum naar de advocaat gezonden is. De advocaat van verzoekers was in de veronderstelling dat het opvangcentrum deze documenten ook aan de commissaris-generaal had

overgemaakt. Verzoekers menen dan ook dat de laattijdige overmaking van deze documenten samen met huidig verzoekschrift het gevolg is van een spijtig misverstand waarvoor zij niet verantwoordelijk gesteld kunnen worden.

Hoewel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van mening is dat verzoekers zelf verantwoordelijk zijn voor het zo volledig mogelijk houden van hun dossier, en zij bijgevolg een misverstand niet kunnen inroepen als reden waarom deze documenten niet eerder in de procedure neergelegd geweest zijn, kan de Raad in het kader van de volle rechtsmacht deze documenten mee in zijn beraad betrekken. De Raad merkt echter op dat het documenten betreft die de identiteit van de verzoekers aantoon, maar aangezien deze nooit ter discussie is geweest, is dit onderdeel van het middel overtuigend.

2.2. Verzoekers menen dat zij weldegelijk een objectieve vrees voor vervolging zouden hebben bij terugkeer naar hun land van herkomst, zij menen dan ook dat de commissaris-generaal heeft nagelaten een objectief onderzoek te voeren en zich beperkt heeft tot een zoektocht naar tegenstrijdigheden. Verzoekers zullen dit aan de hand van de toepasselijke wetgeving en rechtspraak aantonen.

Verzoekers menen dat hun asielrelaas beoordeelt dient te worden in het licht van de objectieve contextuele gegevens in hun land van herkomst en van de specifieke groep waartoe zij behoren. Verzoekers stellen dat uit de informatie van CEDOCA over Dagestan en ook uit de informatie van verzoekers zelf blijkt dat er een hoog risico voor vervolging bestaat voor de bevolking van Dagestan in het algemeen. Verzoekers citeren het arrest RvV nr. 64 278 van 30 juni 2011 en het arrest RvV nr. 62 975 van 10 juni 2011. Dit eerste arrest stelt dat de objectieve contextuele gegevens geïntegreerd dienen te worden in de beoordeling van de gegrondheid van de vrees voor vervolging. Ook dient bij de beoordeling rekening gehouden te worden met de band die een asielzoeker heeft met de bepaalde groepen die door CEDOCA en UNHCR aangehaald worden. Verder stelt dit tweede arrest dat bij het onderzoeken van asielaanvragen van personen uit Dagestan een grote voorzichtigheid geboden is, zeker indien deze personen een link zouden hebben met de strijders, of hiervan verdacht worden. Verzoekers menen dus dat de bestreden beslissingen geen rekening houden met de algemene situatie in Dagestan en het feit dat verzoeker tot een risicogroep behoort.

De Raad merkt ten eerste op dat de motivering van de bestreden beslissingen als geheel dient te worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319). De commissaris-generaal neemt verder in elk individueel dossier een beslissing die gebaseerd is op alle relevante elementen die terug te vinden zijn in het administratief dossier.

Verder wijst de Raad erop dat, daargelaten de vraag of het vergelijkbare zaken betreft, dat zij een administratief rechtscollege is waarvan de uitspraken geen precedentswaarde hebben (RvS 28 maart 2006, nr. 156.942). De Raad is dus geenszins gebonden om eerdere beslissingen te volgen.

Verzoekers stellen dat de algemene veiligheidssituatie in Dagestan zeer onrustwekkend is aangezien de Dagestaanse autoriteiten het gewelddadige beleid van de teruggetrokken Russische troepen hebben voortgezet. Jammer genoeg passen de vervolgingen en foltering van verzoeker slachtoffer is geweest volledig in dit beleid. Verzoeker citeert hier een paragraaf uit een rapport van de Parlementaire Assemblee van de Raad van Europa van 4 juni 2010 aan en geeft er een eigen vertaling van. Verzoekers wijzen erop dat volgens dit rapport de er misschien wel minder gevechtshandelingen zijn in Dagestan, maar dat de mensenrechtenschendingen nog steeds schrijnend hoog zijn en een willekeurig karakter hebben. Zij benadrukken verder dat de CEDOCA-informatie die in het administratief dossier te vinden is vooral de veiligheidssituatie belicht, maar dat er in dit CEDOCA-document ook erg onrustwekkende elementen terug te vinden zijn aangaande systematische en willekeurige vervolging van burgers. Het willekeurige karakter van de vervolgingen maakt volgens verzoeker dat er niet kan gesproken worden van een situatie van rust waarbij er nu en dan mensenrechtenschendingen gebeuren, maar wel degelijk van een algemene onveilige situatie. Verzoekers halen nog een aantal andere algemene mensenrechtenrapporten over de situatie in Dagestan aan. Verzoekers stellen dat de bestreden beslissing niet voldoende rekening houdt met de gegevens die in deze rapporten worden aangegeven.

Verder stellen verzoekers vast dat zij horen tot een groep die specifiek gevisieerd wordt, namelijk de groep personen die met de rebellen gevochten heeft, en hun familieleden. Verzoeker herhaalt dat hij actief was in de twee Tsjetsjeense oorlogen en dat hij daarom in 2005 gearresteerd is. De familie van verzoeker heeft hem dan vrijgekocht. Verzoekers wijzen erop dat de bestreden beslissing niet betwist dat verzoeker aan deze oorlogen deelgenomen heeft, en bijgevolg ook niet betwist dat verzoekers tot een kwetsbare groep behoren. Verzoekers menen dat hier rekening mee gehouden dient te worden.

De bestreden beslissing stelt reeds: “(...)Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.(...)”. De Raad meent dat hier duidelijk is aangegeven dat er rekening wordt gehouden met de algemene situatie voor Tsjetsjenen in Dagestan. Uit de informatie die in het administratief dossier te vinden is blijkt echter duidelijk dat het feit Tsjetsjeen te zijn niet voldoende is om iemand aan de rebellen te linken. Dit dient bijgevolg geval per geval beoordeeld te worden. Het gegeven dat de commissaris-generaal niet uitdrukkelijk stelt dat hij niet gelooft dat verzoeker bij de rebellen heeft gevochten kan niet automatisch tot de conclusie leiden dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging zou hebben bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

2.3. Verzoekers menen dat er ook dient rekening te worden gehouden met de vroegere vervolging van verzoeker. Zij halen hierbij artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet aan. Verder verwijzen zij naar rechtspraak van de Raad over dit artikel (RvV nr. 52 337 van 2 december 2010).

Verzoekers hebben verscheidene documenten neergelegd die zouden aantonen dat verzoeker reeds vervolgd is geweest. Het gaat hier om een verklaring van een medewerkster van de lokale administratie, een verklaring van de advocaat van verzoeker die voor “Memorial” werkt, een attest van de heer O.B.(...) en drie medische attesten. Wat betreft deze medische attesten merken verzoekers op dat deze eenvoudigweg terzijde zouden geschoven zijn. Verzoekers stellen echter dat het attest van 18 november 2010 weldegelijk de specialisatie vermeldt van dokter Paul Sterkmans, namelijk neuropsychiatrie. Na contact met de dokter heeft de advocaat van verzoekers het RIZIV-nummer bekomen en verder zien verzoekers niet in waarom dit attest een stempel zou moeten dragen. Over de attesten van 17 december 2010 merken verzoekers op dat er gesproken wordt van een ‘*blessure de balle*’. De commissaris-generaal heeft geen rekening gehouden met het posttraumatisch stresssyndroom en de kogelwond, terwijl dit volgens verzoekers objectieve elementen zijn die in de beslissing opgenomen dienen te worden.

Met betrekking tot de documenten stelt de bestreden beslissing: “(...)Tot slot dient er op gewezen te worden dat u de Belgische asielinstanties geen enkel objectief begin van bewijs hebt voorgelegd met betrekking tot uw beweerde vervolgingsfeiten. Zo legt u geen objectief document voor met betrekking tot uw militaire betrokkenheid, arrestatie of de systematische zoektocht naar u vanwege de autoriteiten . U legt enkel een verklaring van een medewerker van de administratie voor, waarin staat dat u onwettig gearresteerd werd en daardoor asiel moet krijgen. Eveneens stelt u dat deze persoon verantwoordelijk is voor honderdzestig huizen in uw wijk dus op de hoogte is van alles wat er gebeurt. (CGVS p. 16) Welke haar precieze functie is, weet u niet. (CGVS p. 16) Echter, uw moeder verkreeg dit document door naar de administratie te gaan en uw verhaal te vertellen, waardoor dit document een duidelijk subjectief en gesolliciteerd karakter vertoont en dus van geringe waarde is.

(CGVS p. 15) Vervolgens heeft u een verklaring van uw advocaat in Dagestan, die voor Memorial werkt. Uw vader heeft haar gecontacteerd na uw vertrek, zelf kende u deze persoon niet. (CGVS p. 16) U hebt twee tot drie weken geleden, contact met haar opgenomen en de redenen voor uw vertrek verteld. (CGVS p. 16) Opnieuw is deze verklaring opgesteld op basis van uw eigen verklaringen waardoor de bewijswaarde van dit stuk beperkt is. Daarenboven heeft u deze persoon slechts enkele weken geleden gecontacteerd, geruime tijd na uw arrestatie in 2005, hetgeen ook opmerkelijk is en vragen doet rijzen betreffende de geloofwaardigheid en ernst van uw asielproblemen. Verder heeft u een verklaring van ene O.B.(...) die eveneens, maar niet tegelijkertijd als u, werd meegenomen en nu in Noorwegen verblijft. (CGVS p. 17 en 18) U verklaart dat in deze brief vermeld wordt dat onschuldige mensen in uw land van herkomst meegenomen worden en vermist geraken. (CGVS p. 18) Deze verklaring heeft bijgevolg geen betrekking op uw persoonlijke asielproblemen.(...)”. De Raad meent dat hier duidelijk

aangegeven wordt waarom deze drie documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde hebben. Zij schaart zich dan ook achter dit motief. Verder wijst de Raad er nog op dat deze stukken in een andere taal dan deze van de rechtspleging zijn opgesteld en niet vergezeld zijn van een voor eensluidende verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 PR RvV beslist de Raad dan ook deze stukken niet in overweging te nemen.

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad erop dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

Wat de medische attesten betreft merkt de Raad tevens op dat dit geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn aandoening opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen werden opgelopen. De neergelegde attesten zijn geen bewijs van de aangehaalde feiten van vervolging.

De Raad wijst erop dat één van de attesten van 17 december 2010 weliswaar spreekt over een "*blessure de balle*", maar dat verzoeker in zijn verklaringen nergens aangeeft ooit een kogelwond opgelopen te hebben. Verzoeker spreekt enkel over een wonde die hij opgelopen zou hebben ten gevolge van een ontploffing, verzoeker brak zijn been toen (gehoor Commissariaat-generaal p. 10). Verzoeker heeft voorheen niet vermeld dat een kogelwonde enig verband hield met zijn asielaanvraag. Wat het medisch attest van 18 november 2010 betreft stelt de Raad vast dat dit na een eenmalige raadpleging werd opgesteld (gehoor p. 31) en het ook geen verdere inlichtingen verstrekt over de mogelijke oorsprong of basis waarop de diagnose van PTSD werd vastgesteld.

Verzoekers benadrukken dat zij slechts moeizaam contact hebben met hun land van herkomst en het bijgevolg moeilijk is om stukken te bekomen die verzoekers eerdere vervolging aantonen. Maar zij menen dat zij dit voldoende duidelijk gemaakt hebben. Daarom zou artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet toegepast dienen te worden.

Om beroep te doen op artikel 57/7bis dient verzoeker de eerdere vervolging aannemelijk te maken. De Raad meent echter dat verzoekers relaas te veel vaagheden, incoherenties en hiaten vertoont om te stellen dat verzoeker reeds vervolgd is geweest in zijn land van herkomst.

2.4. Verzoekers menen dat de commissaris-generaal zich in de bestreden beslissing enkel baseert op een geloofwaardigheidsonderzoek om de hoger beschreven objectieve elementen terzijde te kunnen schuiven. Zij zullen hieromtrent dan ook de toepasselijke regelgeving en rechtspraak bespreken.

Verzoekers citeren om te beginnen weer een arrest van de Raad (RvV nr. 57 220 van 2 maart 2011) en geven hier een vrije vertaling van. Uit dit arrest komt naar voor dat verzoekers het voordeel van de twijfel dient gegeven te worden.

Zoals hoger reeds gesteld hebben de arresten van de Raad geen precedentswaarde.

Verzoekers stellen dat het voordeel van de twijfel zijn oorsprong vindt in de bewijsregels van het vluchtelingenverdrag en de kwalificatierichtlijn. Zij wensen daarom de bewijsregels in herinnering te brengen opgenomen in het UNHCR "*Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*" van januari 1992 en de UNHCR "*Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims*" van 16 december 1998. Ook verwijzen verzoekers naar het rapport van de "*Assessment of credibility in claims for refugee protection*" van de "Immigration and Refugee Board of Canada" van 31 januari 2004, en citeren zij artikel 4 van Kwalificatierichtlijn 10. Verzoekers stellen dat uit bovenstaande regelgeving volgt dat men een asielzoeker niet kan vragen om het onmogelijke te bewijzen en dat het voordeel van de twijfel dient toegekend te worden indien het asielaanvraag in grote lijnen geloofwaardig is en past binnen de algemene context.

Betreffende de aangevoerde schending van een aantal paragrafen uit het UNHCR "*Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*" van januari 1992 en de UNHCR "*Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims*" van 16 december 1998 merkt de Raad op dat deze proceduregids en nota over de bewijsvoering, hoewel zij waardevolle aanwijzingen bevatten voor het

vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevatten (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732). Dit geldt ook voor het rapport van de "Assessment of credibility in claims for refugee protection" van de "Immigration and Refugee Board of Canada" van 31 januari 2004.

Verzoekers verwijzen naar artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn. Betreffende de richtlijn 2004/83/EG werden de door verzoeker aangehaalde artikelen omgezet in de vreemdelingenwet, meer bepaald artikel 57/7ter, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie. Verzoekers beroepen zich op geen dergelijke schending. De schending van het door verzoekers aangehaalde artikel van de richtlijn kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

Wat het gebrek aan bewijs en de geloofwaardigheid van het asielrelaas betreft stelt artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet : « *De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoon met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:*

a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. »

De Raad meent dat de verzoekers niet in grote lijnen als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Vervolgens passen verzoekers deze regelgeving en rechtspraak toe op hun asielaanvraag. Zij wijzen er eerst op dat de door hun gegeven verklaringen weldegelijk passen in de algemene situatie in Dagestan zoals zij onder andere blijkt uit de informatie die door de commissaris-generaal zelf aan het administratief dossier is toegevoegd. Bovendien menen verzoekers dat zij de nodige inspanningen hebben gedaan om hun asielrelaas te staven.

Met betrekking tot de arrestatie en detentie van verzoeker zijn er in de bestreden beslissing meerdere elementen terug te vinden die verzoekers één voor één bespreken. Waar de commissaris-generaal het niet aannemelijk vindt dat verzoeker al die jaren gezocht bleef, terwijl hij vrijgelaten werd, hij zijn interne paspoort terug heeft bekomen en geen belangrijk functie had bij de rebellen, wijzen verzoekers erop dat deze manier van handelen typisch is voor de vervolgingen in het Kaukasisch gebied. Mensen worden opgepakt en worden dan weer vrijgelaten, of verdwijnen voorgoed. Indien ze vrijgelaten worden maar men toch nog vermoedens heeft met betrekking tot voortgezette activiteiten zal men de personen zelf en hun familie blijven lastigvallen. Het feit dat verzoeker geen belangrijke functie had bij de rebellen doet ook niet ter zake. De bestreden beslissing stelt zelf dat iedereen die gelinkt wordt met de rebellen risico loopt op problemen met de autoriteiten.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het loutere feit dat hij gevochten zou hebben in de Tsjetsjeense oorlogen op zich maakt dat hij en zijn familie tot een risicogroep in Dagestan behoren. De Raad vindt dit niet terug in de SRB in het administratief dossier of de door verzoekers geciteerde bronnen. Het feit dat verzoeker zoals vele andere Tsjetsjeense mannen gevochten heeft in de Tsjetsjeense oorlogen betekent niet dat hij een band zou hebben met de huidige rebellie in Dagestan of Tsjetsjenië of hiervan verdacht zou worden.

Verder zou er tegenstrijdigheid zijn tussen de verschillende verklaringen van verzoekers met betrekking tot hoeveel personen verzoeker zijn komen arresteren. Verzoekers menen echter dat er helemaal geen tegenstrijdigheid is, aangezien verzoeker en verzoekster zich op een andere plaats in de woning bevonden, en dat het dus normaal is dat zij niet evenveel personen gezien hebben.

Waar de bestreden beslissing verzoeker wijst op tegenstrijdige verklaringen die hij afgelegd heeft met betrekking tot de bloedwraak, stelt verzoeker dat dit niet de kern van zijn relaas uitmaakt. Verzoekers vinden trouwens dat waar de bestreden beslissing stelt dat het niet aannemelijk is dat er een bloedwraak over verzoeker zou uitgesproken zijn omdat hij iemand probeerde te helpen, een *a posteriori* redenering is die geen rekening houdt met de werkelijke feiten.

De Raad meent dat hoewel de verklaringen met betrekking tot de bloedwraak niet de kern van verzoekers asielaanvraag uitmaken, deze tegenstrijdige verklaringen toch de geloofwaardigheid van dit relaas aantasten. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RVS, nr. 163.364 van 10 oktober 2006).

Met betrekking tot de tegenstrijdigheid in verzoekers verklaring over de duur van zijn detentie, stellen verzoekers dat één tegenstrijdigheid niet de geloofwaardigheid van het hele relaas op de helling kan zetten. Verder menen verzoekers dat het zich niet kunnen herinneren of men 's middags of 's avonds vrijgelaten is niet als zware tegenstrijdigheid kan aanschouwd worden.

Zoals reeds hoger gesteld moet de motivering als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielaanvraag wordt ondermijnd (RVS 9 december 2005, nr. 138.319).

Ten slotte verwijt de commissaris-generaal verzoekster dat zij bijna niets weet over de vervolgingen van haar man, of zijn activiteiten bij de rebellen. Volgens verzoekers is dit te kaderen in de cultuur van Dagestan. Verzoekster geeft aan dat haar echtgenoot haar details weigert te geven, hoewel zij hier wel achter heeft gevraagd.

De bestreden beslissing stelt: "(...)Daarenboven wilt het Commissariaat-generaal opmerken dat uw vrouw bijzonder vaag bleef met betrekking tot uw asielproblemen. Zo kon zij niets vertellen over uw militair verleden en stelde enkel dat u gestreden had. (CGVS vrouw p. 7) Zij wist eveneens niet de datum, zelfs niet bij benadering, wanneer u gearresteerd werd, enkel dat het in november was, noch de datum waarop u werd vrijgelaten. (CGVS vrouw p. 6 en 7) Ook elementaire informatie betreffende de manier waarop u vrijkwam kon zij niet geven omdat het haar niet verteld werd. (CGVS vrouw p. 7) Zij heeft geen kennis van uw problemen in Polen en is niet op de hoogte van de bloedwraak die tegen u

werd uitgesproken. (CGVS vrouw p. 7) Tot slot kan zij niet vertellen of er, sinds jullie vertrek, iets is voorgevallen met betrekking tot jullie asielproblemen. (CGVS vrouw p. 8) Ze voelde wel dat er iets was maar er werd haar niets verteld.

(CGVS p. 8) Uw vrouw is niet op de hoogte of u vandaag de dag nog gezocht wordt, en weet niet of u officieel gezocht wordt. (CGVS vrouw p. 8) Opnieuw wordt de geloofwaardigheid van jullie asielproblemen aangetast door het ernstige gebrek aan informatie van uw vrouw betreffende jullie asielproblemen. Het is immers onaannemelijk dat uw vrouw hoegenaamd niets kon vertellen met betrekking tot uw militaire activiteiten, de bloedwraak die tegen u werd uitgesproken, en daarenboven elementaire zaken zoals de datum van uw arrestatie en vrijlating of de manier waarop u werd vrijkwam niet kent. Ook haar vaagheid met betrekking tot jullie asielincidenten doet afbreuk aan jullie geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas(...).". De Raad is van mening dat deze zeer lage kennis van verzoekster niet voldoende kan verklaart worden door deze onwetendheid te kaderen in de cultuur van Dagestan, en te stellen dat verzoekster wel meer informatie gevraagd heeft, maar deze niet gekregen zou hebben van verzoeker.

Bij onderzoek van het administratief dossier stelt de Raad nog andere tegenstrijdigheden en onnauwkeurigheden vast in de verklaringen van verzoeker.

In zijn Vragenlijst stelt verzoeker dat bij de komst van Kadyrov iedereen opgepakt werd die eerder voor Dudayev of Maskhadov gewerkt hadden. Hij had de keuze om voor Kadyrov te werken als verklikker anders zouden ze iedereen rondom hem, zijn gezin vermoorden. Hij besloot het land te verlaten. Deze vraag om als verklikker te werken en de weigering dit te doen vermeldt verzoeker tijdens het gehoor bij de commissaris-generaal niet. Daarenboven is Kadyrov president in Tsjetsjenië en niet in Dagestan en zou verzoeker opgepakt zijn door de lokale politie van Khassav-Yurt (Dagestan).

In zijn Vragenlijst (3.1.) stelt verzoeker dat hij gearresteerd werd door de lokale politie van Khassav-Yurt terwijl hij tijdens het gehoor stelt dat hij door de politie, districtsafdeling die zich buiten de stad bevindt, samen met de Russen gearresteerd werd (gehoor, p. 5).

Wat betreft de paspoorten van verzoekers stellen zij dat uit de CEDOCA-informatie die in het administratief dossier te vinden is zou blijken dat het zeer waarschijnlijk is dat de FSB niet op de hoogte is van de vervolging van verzoeker omdat deze op lokaal niveau gebeurt. Verzoekers wijzen er ook op dat de commissaris-generaal in allerlei Dagstaanse en Tsjetsjeense dossiers er net op wijst dat het bijna onmogelijk is om de grenzen over te steken zonder documenten. Verzoekers menen dan ook dat de commissaris-generaal *in casu* een tegenstrijdige houding aanneemt.

De verwerende partij stelt in haar verweernota: *"(...)Uit informatie dewelke aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt duidelijk dat elke aanvraag tot het verkrijgen van een internationaal paspoort wordt voorgelegd aan de FSB, de Russische veiligheidsdienst. Verzoekers brengen geen informatie aan om deze waarop het Commissariaat-generaal zich baseerde te weerleggen. Verwerende partij volhardt dan ook in de vaststelling dat het weinig aannemelijk is dat een asielzoeker een dermate groot risico neemt, enkel om de Poolse grens legaal over te steken. Dit klemmt eens te meer nu uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker vervolgens illegaal Slovaakse betreedt. Verzoekers uitleg tijdens het gehoor dat hij dit reispaspoort nodig had voor zijn grensovergang naar Polen en dat hij toch op één of andere manier moest vertrekken (gehoorverslag Commissariaat-generaal, p. 23) is volgens de Commissaris-generaal geen afdoende verklaring gezien verzoekers handelingen bijzonder risicovol en onaannemelijk zijn. Verzoeker verklaarde immers de autoriteiten vrezen maar maakte zich vervolgens toch, door middel van een aanvraag voor een internationaal paspoort, kenbaar aan de nationale veiligheidsdienst. De bestreden beslissing wijst er terecht op dat dergelijke houding niet in overeenstemming is met de verklaarde vrees voor vervolging én bijgevolg afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van deze vrees(...)".* De Raad schaarde zich achter dit motief.

Er wordt verzoeker ook verweten dat hij tegenstrijdige verklaringen afgelegd heeft bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en het Commissariaat-generaal. Het betreft hier verklaringen die verzoeker afgelegd heeft tijdens zijn Dublin-verhoor. Verzoeker is via Polen naar België gekomen en wijst erop dat de mensonwaardige behandelingen van asielzoekers in Polen geen fabeltje zijn. Zowel de medische hulp en de asielprocedure zelf zouden problematisch zijn in Polen. Verzoekers verwijzen naar verschillende mensenrechtenrapporten die terug te vinden zijn op de website van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (hierna: BCHV) evenals rechtspraak van de Raad (RvV nr. 36 350, 21 december 2009; RvV nr. 77 016, 24 november 2011; RvV nr. 76 909, 24 november 2011). Wegens deze omstandigheden menen verzoekers dat het niet verwonderlijk is dat zij wensten te verbergen dat ze in Polen hadden verbleven, door te stellen dat ze hun documenten weggegooid hadden, hoewel dit niet zo was. Verzoekers wijzen erop dat de Raad reeds eerder geoordeeld heeft dat de vragenlijst die op de

DVZ ingevuld wordt slechts als leidraad dient voor het gehoor op het Commissariaat-generaal en dat tegenstrijdigheden niet aan de asielzoeker kunnen verweten worden (RvV nr. 49 069, 2 april 2010).

Verzoekers citeren in hun verzoekschrift aantal rapporten over de situatie van Tsjetsjenen in Polen. Deze rapporten die echter niet neergelegd worden maken derhalve geen deel uit van het rechtsplegingsdossier. Hij maakt de mensonwaardige behandelingen van asielzoekers in Polen niet aannemelijk.

De Raad meent dat van verzoeker, die stelt te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle kernelementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote in het kader van het Dublinonderzoek zijn een overtuigend motief.

Waar de bestreden beslissing verzoekers verwijten dat ze geen bewijzen kunnen voorleggen van verzoeker zijn detentie, stellen zij dat zij nochtans de verklaring hebben neergelegd van mevrouw I.(...), medewerkster van de lokale administratie en van de advocaat van verzoekers, mevrouw R.(...), die werkt voor Memorial. Er wordt in de bestreden beslissing niet ingegaan op de inhoud van deze documenten, enkel wordt het zoals immer 'gesolliciteerde' karakter wordt aangehaald. Verzoekers herhalen ook nog wat ze hoger reeds stelden met betrekking tot de neergelegde medische attesten.

Vooreerst verwijst de Raad naar hetgeen hoger reeds vermeld is met betrekking tot de neergelegde documenten. Verder wijst de Raad erop dat de besproken documenten weldegelijk een gesolliciteerd karakter hebben, en dat de verwijzing naar dit immer gesolliciteerde karakter, hieraan niets wijzigt.

Uit de neergelegde kopies van de binnenlandse paspoorten blijkt dat zijn echtgenote op 25 november 2005 een internationaal paspoort bekwam en hijzelf op 7 februari 2006.

Verzoekers menen dat zij met al het voorgaande een gegronde vrees voor vervolging hebben aangetoond zoals bedoeld in artikel 1 van het vluchtelingenverdrag en vragen dan ook dat hun de status van vluchteling wordt toegekend.

2.5. Verzoekers vragen in ondergeschikte orde ook voor de toekenning van de status van subsidiair beschermde. Zij citeren het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en verwijzen naar hetgeen hoger reeds gesteld is over de veiligheidssituatie in Dagestan.

Verzoekers hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt dat de loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bewijst noch dat in zijne hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

De geciteerde rapporten en uittreksels uit de CEDOCA documentatie weerleggen het besluit van de bestreden beslissing niet dat als volgt luidt:

"Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel

deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

Verzoekers brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Ten slotte wijzen verzoekers er nog op dat zij een gezin zijn met twee kleine kinderen, en dat de bestreden beslissing de noodzaak voor subsidiaire bescherming voor een gezin met kinderen niet onderzoekt, terwijl dit net een kwetsbare categorie is. Verzoekers verwijzen naar artikel 3 van het Internationale Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 (hierna: kinderrechtenverdrag), dat stelt dat elke beslissing van een administratieve autoriteit in het belang van het kind onderzocht dient te worden. Verzoekers stellen dat het evident is dat een onmenselijke behandeling op een andere wijze onderzocht wordt voor kinderen dan wanneer het volwassenen betreft. Het gebrek aan toegang tot de meest elementaire rechten, toegang tot school en medische hulp is van aard om kwetsbare groepen bloot te stellen aan een ernstig risico op de schending van het recht op leven en het recht op fysieke en morele integriteit.

Verzoekers wijzen op het Handvest van de Grondrechten van de EU dat de lidstaten oplegt om de volgende rechten te respecteren: Recht op leven (artikel 2), Recht op menselijke integriteit (artikel 3) en het Recht op onderwijs (artikel 14). De situatie in Dagestan is voor kinderen nochtans uitermate gevaarlijk en mensonwaardig. Verzoekers benadrukken dat het gebrek aan medische en sociale structuren een direct gevolg is van de oorlog. Verzoekers menen ook dat de bestreden beslissing zich diende uit te spreken over het risico bij terugkeer naar Dagestan voor elk lid van de familie, en niet enkel dat van de ouders.

Waar verzoekers verwijzen naar het kinderrechtenverdrag dient vooreerst opgemerkt te worden dat dit verdrag geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, waardoor hier ook geen rechtstreeks beroep op kan worden gedaan. Verder hebben verzoekers niet concreet aangetoond dat hun minderjarige kinderen een gegronde vrees voor vervolging dienen te hebben bij terugkeer naar Dagestan. Bij asielaanvragen van gezinnen met minderjarige kinderen wordt geen aparte aanvraag ingediend voor de kinderen, maar volgen deze de beslissing van de ouders. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat er geen onderwijs of gezondheidszorg zou zijn in Dagestan. Verzoekers hebben hun relaas niet aannemelijk kunnen maken en hebben een beslissing gekregen tot weigering van de status van vluchteling en de status van subsidiair beschermde. Deze beslissing betreft ook hun minderjarige kinderen.

Verzoekers menen dat het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM geschonden worden door de bestreden beslissing omdat niet voldoende onderzocht wordt of verzoekers aanspraak kunnen maken op de subsidiaire beschermingsstatus. Zij wijzen tenslotte op de devolutieve werking van de Raad.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoekers tonen

niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund. *In casu* is ook de Raad van mening dat verzoekers geen aanspraak kunnen maken op internationale bescherming op basis van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissingen te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS